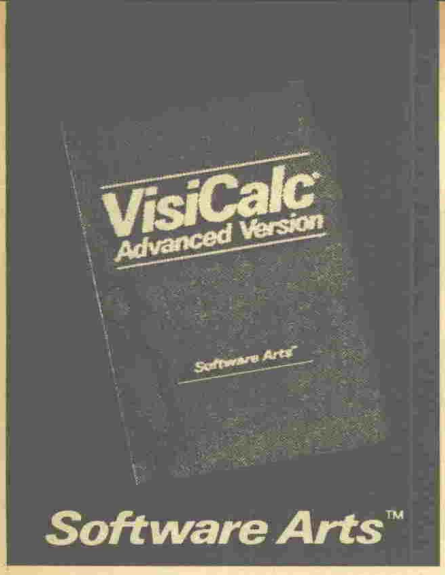

แดเนียล บริกคลิน
มหาเศรษฐีโปรแกรมเดียว

เชื่อบ้างไหมว่า
คนเราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้
ล้วนแล้วแต่ถือกำเนิดชีวิตเพื่อ
ปฏิบัติภารกิจอะไรสักอย่าง...
ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่หรือสามัญดาษดื่น
บางคนหลงทาง
บางคนลงเหว
ในขณะที่คนส่วนใหญ่ตั้งใจ
มุ่งมั่นทำงานหนักอย่างต่อเนื่อง
มุ่งสู่ความสำเร็จ
แดเนียล บริกคลิน
ประสบความสำเร็จเพราะ
ความรำคาญ

นพดล เวชสวัสดิ์

เริ่มต้นจากครอบครัวผู้ประกอบการอิสระ

แดเนียล บริกคลิน เริ่มต้นชีวิตด้วยการเป็นเด็ก ...ที่เติบใหญ่มาในครอบครัวของผู้ประกอบการอิสระ ปู่ของเขาเริ่มกิจการโรงพิมพ์และกราฟิก ญาติห่าง ๆ สร้างรถสปอร์ตบริกคลิน(ล้มละลาย) บริกคลินดำเนินรอยตามบรรพบุรุษโดยการเริ่มธุรกิจถ่ายภาพของตนเองในวัยเด็ก โดยการแอบถ่ายรูปผู้คน นำภาพที่อัดแล้วไปขายให้

เหตุผลเดียวที่บริกคลินต้องการเงินส่วนตัวก็คือ *นำเงินมาซื้ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์* เขานิยมชมชอบการสร้างแผงวงจรเป็นชีวิตจิตใจ เคยทดลองสร้างคอมพิวเตอร์จากทรานซิสเตอร์และสวิตช์ในขณะที่เรียนอยู่ชั้นมัธยม

แต่เขาก็ไม่ได้ยึดติดอยู่กับการทดลองแต่เพียงอย่างเดียว เขาพบว่าสิ่งที่เขาชอบที่สุดก็คือ การคำนวณ เมื่อญาติของเขาให้ยืมหนังสือฟอร์แทรนซึ่งเป็นภาษาโปรแกรมที่ค่อนข้างจะซับซ้อน เขาอ่านหนังสือเล่มนี้จบภายในเวลาเพียงสัปดาห์เดียว และเมื่อมีโอกาสเข้าไปในห้องคอมพิวเตอร์เมนเฟรมในโรงเรียนมัธยมเยอรมันทาวน์ในสัปดาห์ต่อมา บริกคลินเคาะคีย์บอร์ดเขียนโปรแกรมของตนเองออกมา ...แม้ว่า จะสะกดคำผิดไปบ้าง

เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นในทศวรรษ 1960 บริกคลินเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ก่อนที่จะมีใบขับขี่

เมื่อคิดคำนึงย้อนกลับไปในอดีต บริกคลินเล่าว่า เขากับเพื่อนคลั่งการ

แดเนียล บริกคลิน

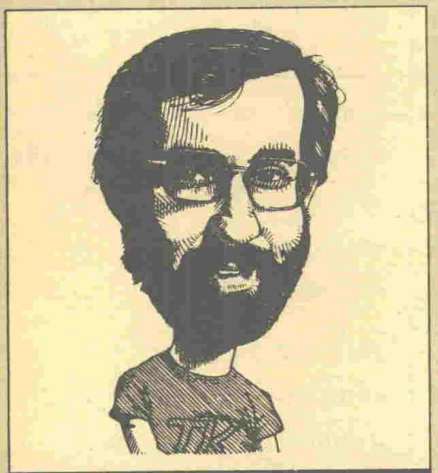

ผลงานสร้างชื่อ : ซอฟต์แวร์ อาร์ต
เกิด : 1951
ถิ่นกำเนิด : ฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย
อาชีพบิดามารดา : บิดาเป็นเจ้าของโรงพิมพ์และกราฟิก มารดาเป็นครูวิทยาศาสตร์โรงเรียนมัธยม
การศึกษา : ปริญญาตรี วิศวกรรมไฟฟ้าและคอมพิวเตอร์ศาสตร์จากสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเส็ตส์, ปริญญาโทบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด
เงินเหรียญแรกที่หาได้ : เป็นเจ้าของธุรกิจถ่ายภาพในวัยเด็ก
ทรัพย์สินส่วนตัวสุทธิ : หลายล้านดอลลาร์จากโปรแกรมเดียวที่ได้ค่าลิขสิทธิ์สูงสุดในวงการคอมพิวเตอร์
ที่อยู่ : นิวตัน รัฐแมสซาชูเส็ตส์
พาหนะส่วนตัว : ฮอนด้า แอ็คคอร์ด

เขียนโปรแกรมจนถึงกับสะเดาะกลอนห้องคอมพิวเตอร์ ทำกุญแจปลอมเก็บไว้อีกดอก

ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน บริกคลินสมัครเข้าเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของมูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติในมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย

และเมื่อครั้งที่เขายังเป็นนักเรียนมัธยม เขาหารายได้พิเศษจากการสอนภาษาฟอร์แทรนให้นักศึกษาบริหารธุรกิจจากวิทยาลัยวาร์ตัน และยังได้รับรางวัลจากนาซาจากโปรแกรมภาษาฟอร์แทรนที่เขาเขียนส่งไปให้

ถนนทุกสายมุ่งสู่เอ็มไอที

พ่อมดคอมพิวเตอร์รุ่นเยาว์จบการศึกษามัธยมปลายแล้วจะไปเรียนต่อที่ไหน? คำตอบประการเดียวคือศึกษาต่อที่สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเส็ตส์(เอ็มไอที)

บริกคลินชี้ให้เห็นว่า การเข้าเรียนที่เอ็มไอที มิใช่แต่จะเป็นการเข้าไปนั่งเรียนตำราและฟังคำบรรยายในห้องเรียนเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า คือ การได้เข้าไปทำงานในห้องปฏิบัติการ...ได้ทำงานร่วมกับมันสมองชั้นเลิศของโลก (ที่มีระดับสติปัญญาเท่าเทียมกัน) เขาหาเงินพิเศษด้วยการสมัครเข้าเป็นผู้ช่วยในห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ศาสตร์ของศาสตราจารย์คอร์เบโต ซึ่งเป็นบิดาแห่งคอมพิวเตอร์ ไทม์- แชร์ริ่ง

พบเพื่อนคู่หูในห้องปฏิบัติการ

ศาสตราจารย์คอร์เบโตบังเอิญเป็นอาจารย์แนะแนววิทยานิพนธ์ของรอเบิร์ต แฟรงค์สตัน ซึ่งในเวลาต่อมา แฟรงค์สตันผู้นี้เองที่เป็นผู้เขียนโปรแกรมบันลือโลกให้บริกคลิน

แฟรงค์สตันจบการศึกษาจากเอ็มไอทีในปี 1970 ในขณะที่บริกคลินเพิ่งเข้าเรียนปีแรก หลังจากที่จบการศึกษาแล้ว แฟรงค์สตันยังทำงานวิจัยต่อและทำงานในห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ภายใต้การควบคุมของศาสตราจารย์คอร์เบโต

บริกคลิน, แฟรงค์สตันและคนอื่น ๆ ร่วมกันวิจัยเรื่องมัลติกส์ (Multics) ซึ่งเป็นระบบปฏิบัติการซับซ้อนของโปรแกรมเมอร์(ต่อมาพัฒนาเป็นระบบ UNIX โดยห้องปฏิบัติการเบลล์) เพื่อใช้ในงานเขียนโปรแกรมเมนเฟรม กลุ่มมัลติกส์กลุ่มนี้มักจะทำงานกันจนดึกดื่นเป็นประจำทุกคืน ทุกคนจะโผเผมุดเข้าไปในรถของแฟรงค์สตันตอนตีสองตีสามเพื่อขับรถออกไปหาอาหารดึกรองท้อง

ทั้งบริกคลินและแฟรงค์สตันกลายเป็นเพื่อนสนิท แม้ว่าทั้งสองจะออกจากเอ็มไอทีมาแล้ว แฟรงค์สตันไปทำงานเป็นผู้ออกแบบโปรแกรมและเป็นที่ปรึกษาให้อินเตอร์แอคตีฟ ดาต้า คอร์ปเรชั่น ส่วนบริกคลินไปทำงานเป็นวิศวกรซอฟต์แวร์ให้ดิจิตอล อีควิปเมนต์ คอร์ปเรชั่น ทั้งสองคนมีความฝันร่วมกันว่า สักวันหนึ่งจะต้องตั้งบริษัทผลิตซอฟต์แวร์สองสหายขึ้นมาให้ได้สักวัน

แม้ในยุคนั้น ไมโครคอมพิวเตอร์จะยังไม่ได้คลอดออกมาสู่ท้องตลาด

บริกคลินเปลี่ยนเข็มหันไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด เรียนบริหารธุรกิจเพื่อจะมาประกอบอาชีพเป็นนักการธนาคารหรือนักวิเคราะห์ทางการเงิน ...แต่แล้ว ความรำคาญจากชั้นเรียน ดึงบริกคลินกลับมาหาโลกคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

รำคาญ...น่ารำคาญเสียจริง

แดเนียล บริกคลินนั่งมองอาจารย์เสนอแบบวิเคราะห์ทางการเงินบนกระดานเมื่อใดก็ตามที่มีองค์ประกอบใหม่เข้ามาในสมการ เช่น การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ย อาจารย์จำเป็นจะต้องลบตัวเลขและคำนวณใหม่...แก้ตัวเลขเป็นแถวตั้งแต่คอลัมน์แรกจนจบ

ความคิดที่สว่างวาบขึ้นมาก็คือ **ทำไมไม่ให้คอมพิวเตอร์เครื่องเล็ก แสดงผลการคำนวณใหม่ให้เลย?**

และนี่คือ จุดกำเนิดของ VisiCalc อิเล็กทรอนิกส์สเปรดชีตแผ่นแรกของโลก

เริ่มต้นในห้องใต้ดิน

บริกคลินนำไอเดียของสเปรดชีตไปคุยกับแฟรงค์สตันซึ่งรับจะเขียนโปรแกรมให้ จากนั้นจึงไปปรึกษากับแดน ฟิลสตรา มหาบัณฑิตบริหารธุรกิจจากฮาร์เวิร์ดซึ่งขาย *"โปรแกรมหมากรุกไมโคร"* ในเขตบอสตัน ฟิลสตรามีเครื่องแอปเปิ้ล II เก่า ๆ ทิ้งไว้ในห้องใต้ดินอีกเครื่องให้แฟรงค์สตันเขียนโปรแกรมมาราธอนได้ทั้งคืน

ต้นปี 1979 หลังจากเขียนโปรแกรมกันทั้งคืนแล้ว ทั้งสามคนออกไปหาอาหารดึกรองท้อง หนึ่งในสามคนเขียนบน

ซอฟต์แวร์ อาร์ต : บริษัทผู้ผลิตโปรแกรมขายดีซึ่งกลายเป็นตำนานของวงการคอมพิวเตอร์
ผลิตภัณฑ์สร้างชื่อ : Visi Calc, TK! Solver
ปีก่อตั้ง : 1979
จำนวนพนักงาน : 65 คน
สำนักงานใหญ่ : เวลล์สลี่ย์ รัฐแมสซาชูเส็ตส์
ยอดขาย : 10 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (1983)
เจ้าของ : บริษัทเอกชน หุ้นส่วนใหญ่เป็นของแดเนียล บริกคลิน และรอเบิร์ต แฟรงค์สตัน

กระดาษเช็ดปาก เรียกชื่อโปรแกรมนี้ว่า VisiCalc ย่อมาจาก Visible Calculator

การจัดจำหน่าย

ทั้งสามหนุ่ม เชื่อมั่นว่ามีโปรแกรมที่จะขายดีที่สุดอยู่ในมือ การจัดจำหน่ายเริ่มต้นโดยผ่าน วิสิคอร์ป (ชื่อเดิมคือ เพอร์ซันนัล ซอฟต์แวร์ซึ่งเป็นบริษัทของฟิลสตรา) ส่วนบริกคลินและแฟรงค์สตันหันไปทุ่มความสนใจในการพัฒนาโปรแกรมให้ดียิ่งขึ้นในบริษัทของคนทั้งสอง คือ ซอฟต์แวร์ อาร์ต

โปรแกรม VisiCalc ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีในท้องตลาด จนมีผู้เขียนคำนิยมให้ว่า *"เป็นหางซอฟต์แวร์ที่จะทำให้สุนัขคอมพิวเตอร์ใช้กระดิกได้"*

คำกล่าวนี้ ไม่ได้เกินความจริง เพราะ VisiCalc เป็นเหตุจูงใจให้ผู้คนซื้อคอมพิวเตอร์

ในระหว่างกลางปี 1984 ยอดขายของ VisiCalc พุ่งขึ้นถึง 700,000 แผ่น ทำให้เป็นโปรแกรมที่มียอดจำหน่ายสูงสุดเป็นตำนานในวงการคอมพิวเตอร์ที่ผู้คนกล่าวขวัญไม่รู้เบื่อ

ซอฟต์แวร์ อาร์ต ได้ค่าลิขสิทธิ์ระหว่าง 36- 50% ของทุกโปรแกรมที่ขายได้ รายรับสุทธิในปีนั้นประมาณ 22 ล้านเหรียญซึ่งบริกคลินและแฟรงค์สตันนำเข้าไปในบริษัท ซอฟต์แวร์ อาร์ตเสียเป็นส่วนใหญ่

ต้นปี 1980 ทั้งสองสหายช่วยกันคิดค้นโปรแกรม TK!Solver (ย่อจาก Tool Kit) ซึ่งจะเป็นโปรแกรมช่วยงานคำนวณของวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ โปรแกรมนี้ไม่ได้รับความสนใจจากท้องตลาดมากนัก เพราะซอฟต์แวร์ อาร์ตยังไม่มีแผนกการตลาดของตนเองเลยในขณะที่เผยแพร่โปรแกรมนี้ออกมา

จบลงด้วยความรำคาญ

ในตอนที่ผลิตโปรแกรม TK!Solver ทั้งสองสหายไม่มีความคิดที่จะนำโปรแกรมนี้ไปให้ฟิลสตราจัดจำหน่าย ฟิลสตราย้ายถิ่นพำนักไปยังซิลิกอน แวลลีย์

ผมคิดหลักการคร่าว ๆ ของสเปรดชีตได้ในฤดูใบไม้ผลิ ปี 1978 วัตถุประสงค์หลักคือสเปรดชีตจะต้องมีประโยชน์กว่ากระดาษทดเลข

ผู้ให้กำเนิด VisiCalc เกิดความขัดแย้ง เพราะซอฟต์แวร์ อาร์ตกล่าวหาว่าถูกตัดค่าลิขสิทธิ์ให้ลดน้อยลง ส่วนวิสิคอร์ปก็โต้กลับมาว่าซอฟต์แวร์ อาร์ตไม่พัฒนาโปรแกรมให้ทันกับความต้องการของตลาด

ความร่วมมือจบลงด้วยการฟ้องร้องซึ่งกันและกัน ในปี 1984 ซอฟต์แวร์ อาร์ต ประกาศเลิกสัญญากับวิสิคอร์ปและจัดจำหน่ายโปรแกรม VisiCalc เอง

แม้จะไม่มีข้อสังเกตในคำบรรยายฟ้อง แต่ก็จะเห็นได้ว่า วิถีชีวิตของทั้งสองฝ่าย ต่างกันหน้ามือเป็นหลังมือ ฟิลสตราเป็นหนุ่มธุรกิจ แต่งกายด้วยเสื้อผ้านำสมัยหรูหราราคาแพง เพื่อสร้างความประทับใจให้นายธนาคารหรือผู้ที่ติดต่อการค้าด้วย ส่วนแฟรงค์สตันและบริกคลินยังสวมกางเกงยีนเสื้อยืด แต่งตัวตามสบายคล้ายนักศึกษาคณิตศาสตร์(ถ้าเป็นยุคก่อนคอมพิวเตอร์ ก็จะเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีสไลด์รูลเสียบเข็มขัด มีปากกาหลากสีเต็มกระเป๋า)

ผลลัพธ์ของผู้ประกอบการอิสระ

การฟ้องร้องดูเหมือนว่าจะก่อความเสียหายให้แก่ทั้งสองฝ่าย ยอดขาย VisiCalc ตกต่ำอย่างเห็นได้ชัด จาก 20,000 แผ่นต่อเดือนในปี 1983 ลดเหลือ 2,000-3,000 แผ่นต่อเดือน ทั้งสองบริษัทจำเป็นต้องเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่เพื่อให้พ้นสภาวะล้มละลาย วิสิคอร์ปปลดคนงานจาก 110 คนเหลือ 55 คน ส่วนซอฟต์แวร์ อาร์ต ลดคนงานลงกึ่งหนึ่ง เหลือเพียง 65 คน

แดเนียล บริกคลิน ไม่ใช่คนประเภทที่หอบเงินที่ได้จาก VisiCalc หนีไปเสวยสุข เขากลับทุ่มเงินที่มีอยู่เพื่อฟื้นฟูซอฟต์แวร์ อาร์ต เหตุผลหนึ่งที่เขาคิดว่าจะช่วยให้เขาอยู่รอดได้ก็คือ "เหตุผลสำคัญที่ช่วยให้เราสร้าง VisiCalc ขึ้นมาได้ก็เพราะ เราใช้ชีวิตเหมือนนักศึกษาและความต้องการของเราค่อนข้างจะสมถะ" บริกคลินอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ในเมืองนิวตัน ไม่ไกลจากโรงงานช็อกโกเลตเก่าที่เปลี่ยนให้เป็นสำนักงานใหญ่ของซอฟต์แวร์ อาร์ต ในเมืองเวลล์สลี่ย์ รัฐแมสซาชูเส็ตส์บริกคลินกล่าวเสริมขึ้นว่า "ผมอาจจะซื้อรถบี.เอ็ม.ดับเบิลยูอีกสักคันนะ ...แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าซื้อแล้วจะมีประโยชน์อะไร เพราะเสียเวลาขับรถมาทำงานไม่เกินห้านาที"

ต่อข้อถามถึงเรื่องผู้ประกอบการอิสระ บริกคลินให้ความเห็นว่า "ถ้าคุณเป็นผู้ประกอบการอิสระ คุณจะต้องไม่จ่ายผลาญเงินให้หมดเกลี้ยง ถ้าใช้จ่ายไปเสียหมดแล้ว คุณก็จะไม่เหลือกำลังซื้อหมดอำนาจต่อรองพอจะเสี่ยงได้อีกต่อไป ผมคิดว่าผมมีวิญญาณผู้ประกอบการอิสระเต็มตัว ...ถ้าเงินทั้งโลกมากองอยู่ต่อหน้าผม และเป็นของผม ...สิ่งเดียวที่ผมจะทำคือ ผลักเงินกองนั้นเข้าฟื้นฟูสถานะของซอฟต์แวร์ อาร์ต"